

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **M. M.**, nar., státní příslušnost, t.č., zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko Zastávka**, se sídlem Havířská 514, 664 84 Zastávka u Brna, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 6. 2017, č. j. CPR-10594/ČJ-2017-931200-ZZC,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou ze dne 26. 7. 2017 (doručenou soudu dne 31. 7. 2017) domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 6. 2017, č. j. CPR-10594/ČJ-2017-931200-ZZC (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o prodloužení zajištění žalobce ve smyslu § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to o 90 dnů, tj. do 3. 10. 2017 za účelem správního vyhoštění.

II. Žaloba a vyjádření žalované

V žalobě žalobce předně uvedl, že žalovaná nevyhodnotila dostatečně a přezkoumatelně možnost uložení zvláštních opatření podle ust. §§ 123b a 123c zákona o pobytu cizinců. Dle žalobce žalovaná odmítá využít zvláštních opatření pro absenci důvěry k žalobci, neboť žalobce po vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění nevycestoval. Žalovaná nepřihlédla ke specifickým žalobcovy situace, a k tomu, že žil v domnění, že se na území České republiky nachází legálně s ohledem na svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany a po zjištění, že bylo předmětné soudní řízení ukončeno, svoji pobytovou situaci řešil, konzultoval ji s neziskovou organizací OPU a dobrovolně kontaktoval příslušné správní orgány. Žalobce odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2001-51 a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2001-57, které se zabývají smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců na základě čl. 15 návratové směrnice. Žalobce také upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2016, č. j. 5 Azs 20/2016, jenž výslovně odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž v případě, že cizinec již z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, tyto správní orgány fakticky vylučují možnost uložení zvláštních opatření, a to právě pro rozpor tohoto jejich názoru a praxe s návratovou směrnicí.

Žalobce dále poukázal na to, že se žalovaná nedostatečně zabývala realizovatelností dosažení účelu zajištění žalobce s ohledem na jeho závažnou chorobu. V Zařízení pro zajištění cizinců bylo zjištěno, že žalobce trpí tuberkulózou, pro kterou je nezbytné jej umístit ve specializovaném zdravotnickém zařízení. U žalobce se tak změnila situace oproti prvotnímu zajištění. Dle žalobce bude léčení trvat téměř do konce zákonného limitu zajištění, tj. 180 dnů, což vyvolává otázku, zda vůbec přetrvávají důvody zajištění a zda je reálné, že vyhoštění žalobce bude možné realizovat v zákonné lhůtě. Žalobce k otázce, jaké podmínky musí být splněny, aby správní orgán mohl rozhodnout o zajištění cizince, odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS).

Žalovaná zpočátku vyjádření k žalobě uvedla, že se žalobce dne 6. 4. 2017 dostavil do Příjímacího střediska cizinců v Zastávce bez platného dokladu s úmyslem požádat o v pořadí již pátou žádost o mezinárodní ochranu, kdy předcházející čtyři mu byly zamítnuty. V žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že se na území České republiky narodil jeho syn a do země původu se nechce vrátit, neboť tam panuje nestabilní situace. Žalovaná dále popsala situaci žalobce a okolnosti případu žalobce. Dodala, že v protokolu o podání vysvětlení sepsaného dne 7. 4. 2017 odmítl odpovídat na otázky a proto nebylo možné zjistit, zda disponuje finančními prostředky ke složení finanční záruky, zda má na území České republiky adresu místa pobytu a zda chce dobrovolně z České republiky vycestovat, aby případně bylo možné přistoupit k aplikaci zvláštního opatření podle §§ 123b a 123c zákona o pobytu cizinců. K námitce žalobce, že žalovaná nepřihlédla ke skutečnosti, že se žalobce ke

správním orgánu dostavil dobrovolně, žalovaná podotkla, že se žalobce dostavil do příjímacího střediska pouze z důvodu, aby si opětovně požádal o mezinárodní ochranu a tím se legalizoval svůj pobyt. Žalobce se před jeho příchodem nacházel v Praze, kde měl možnost se dostavit na cizineckou policii a řešit vycestování z území. Žalovaná tak situaci žalobce posuzovala individuálně a dospěla k názoru, že se žalobce do země původu nechce vrátit a opakovaně nerespektuje rozhodnutí správních orgánů a rozsudky soudů, tedy v jeho případě by aplikace zvláštního opatření byla neúčelná a vedla by ke zmaření realizace vyhoštění.

Ke zdravotní situaci žalobce žalovaná uvedla, že před vydáním rozhodnutí o prodloužení doby zajištění dne 21. 6. 2017 telefonicky kontaktoval ošetřující lékařku ze Sanatoria v Jablunkově MUDr. s dotazem na předpokládanou léčbu žalobce. Lékařka sdělila, že předběžně stanovila dobu léčení na 3 měsíce. Vzhledem k tomu, že 180denní lhůta pro zajištění byla v té době delší, rozhodla žalovaná o prodloužení doby zajištění tak, aby mohlo u žalobce dojít po skončení léčení k realizaci vyhoštění. Dne 27. 7. 2017 byla ošetřující lékařka znovu dotázána na stav žalobce a sdělila, že písemné vyjádření o délce léčení zašle po konzultaci s primářem, který se má z dovolené vrátit dne 2. 8. 2017. Žalovaná dále zjistila, že cestovní doklad žalobce je platný do 31. 8. 2017 a lze jej získat opakovaně. Po písemném vyjádření lékařů bude situace opětovně zhodnocena, a buď se přistoupí k zajištění dalších dokladů pro realizaci vyhoštění, nebo bude žalobce ze zajištění bezodkladně propuštěn. Žalovaná je názoru, že pokud bude žalobce lékaři uznán schopen převozu do domovského státu, bude v odpovídajícím zdravotním stavu.

III. Napadené rozhodnutí

Žalovaná vycházela ze skutkového stavu, jenž byl takový, že dne 6. 4. 2017 ve 22:30 hod. se žalobce dostavil do Příjímacího střediska cizinců Zastávka bez cestovního dokladu a bez víza či oprávnění k pobytu, aby podal opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, ve které uvedl nové skutečnosti. Předložil jen dokument „Výzva k úhradě I.“ vydaný Správou uprchlických zařízení Pobytového střediska Kostelec nad Orlicí dne 3. 4. 2017. Dále žalobce uvedl, že měl vydanou ID kartu žadatele o mezinárodní ochranu s platností do dne 1. 4. 2017. Dne 3. 4. 2017 se žalobce dozvěděl, že mu dne 9. 2. 2017 bylo ukončeno azylové řízení vedené pod č.

Lustrací v evidencích Policie ČR bylo zjištěno, že se žalobce nachází v evidenci nežádoucích osob od 10. 1. 2013 do 10. 1. 2020, měl vydáno 3x správní vyhoštění (poslední vedené pod č. j. KRPA-281337-57/ČJ-2014-000022 na dobu 5 let, rozhodnutí nabylo právní moci dne 20. 1. 2015) a 2x byl trestně stíhán pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání s uloženým trestem vyhoštění na 7 let do dne 10. 1. 2020 (vedeno Obvodním soudem pro Prahu 6 pod č. j. 41 T 83/2012). Žalobce také neúspěšně žádal o azyl celkem 4x (poslední řízení vedené pod č. j. L009859 ukončeno odmítnutím žaloby krajským soudem s nabytím právní moci dne 20. 2. 2017). Průkaz žadatele o mezinárodní ochranu byl platný do 1. 4. 2017.

V protokolu o podání vysvětlení sepsaného dne 7. 4. 2017, v němž uvedl, že je rozvedený a s manželkou se nestýká. Dále žalobce sdělil, že měl průkaz žadatele o mezinárodní ochranu platný do 1. 4. 2017, dne 30. 3. 2017 telefonicky kontaktoval do Kostelce na Orlicí Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky z důvodu domluvy na prodloužení průkazu dne 31. 3. 2017, přičemž mu pracovnice odpověděla, že v pátek nejsou úřední hodiny a aby se dostavil dne 3. 4. 2017. V domluvený den žalobce přijel do pobytového střediska, kde mu byl průkaz odebrán s tím, že jeho žádost o azyl byla zamítnuta. Žalobci bylo doporučeno se obrátit na jeho právního zástupce – Organizaci pro pomoc uprchlíkům, neboť jej zastupovala při podání žaloby proti OAMP ve věci azylu. Žalobce dále uvedl, že po podání žaloby ke krajskému soudu Organizaci pro pomoc uprchlíkům kontaktoval v září či říjnu 2016. Od té doby se mu nikdo neozval, tudíž měl za to, že azylové řízení stále probíhá. Dne 5. 4. 2017 mu pracovníci z Organizace pro pomoc uprchlíkům poradili, aby si znovu požádal o azyl v Zastávce. Na další otázky žalované týkající se zjištění rodinných a majetkových poměrů, nelegálnosti pobytu žalobce a ochotě vycestovat z území odmítal odpovědět.

Žalovaná se dále zabývala otázkou, zdali by v daném případě nepostačovalo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území podle ust. § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců. Po zhodnocení skutkového stavu dospěla k závěru, že zvláštní opatření nelze uložit, neboť žalobce měl již v minulosti vydány celkem tři rozhodnutí o správním vyhoštění, tyto nerespektoval a z území nevycestoval a mohl by tak být ohrožen výrok rozhodnutí č. j. KRPA-281337-57/ČJ-2014-000022, které bylo žalobci vydané dne 1. 1. 2015 na dobu 5 let. V protokolu o podání vysvětlení ze dne 7. 4. 2017 žalobce uvedl pouze skutečnosti, které sám chtěl a na otázky kladené mu správním orgánem odmítl odpovědět.

Žalovaná také zkoumala dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života, kdy tento však nemohla zohlednit, neboť žalobce uvedl toliko, že je od roku 2010 rozvedený a jeho bývalá manželka je občankou České republiky. K rodinným, kulturním a společenským vazbám a finančnímu zabezpečení se odmítl vyjádřit.

Při stanovení prodloužení doby zajištění v délce 90 dnů vycházela žalovaná z předpokládané složitosti přípravy a z důvodu zajištění náležitostí spojených s realizací výkonu správního vyhoštění. Žalovaná kontaktovala Zastupitelský úřad, aby žalobci zajistili cestovní doklad. Z důvodu problematické komunikace s úřadem bylo doporučeno zajištění prodloužit o stanovenou dobu, aby po vyřízení cestovního pasu mohly být učiněny kroky k samotné realizaci správního vyhoštění (letenky a eskorty). Také bylo ze strany žalované hovořeno s ošetřující lékařkou žalobce MUDr., dle níž je předpokládaná doba léčení žalobce asi 3 měsíce. Žalobce má infekční onemocnění a v současné době se nachází na plicním oddělení Nemocnice v Jablunkově.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Dne 16. 8. 2017 se ve věci konalo ústní jednání, ke kterému se dostavil pouze zástupce žalobce. Zpočátku jednání byla čtena zpráva MUDr., primáře plicního oddělení v Sanatoriu Jablunkov, a. s., v níž se podává, že žalobce je ode dne 1. 7. 2017 v tomto sanatoriu hospitalizován pro infekční plicní nemoc a na uvedený termín jednání se nemůže dostavit. Dále se ve zprávě uvádí, že kontrolní bakteriologické vzorky budou k dispozici v druhé polovině měsíce září 2017, v případě negativity bude moci být žalobce koncem měsíce propuštěn.

Zástupce žalobce poté k žalobě dodal, že nesouhlasí s tím, jak věc byla žalovanou posouzena, neboť se v případě žalobce nejednalo o cizince, který by s policií nespolupracoval, spíše naopak, žalobce byl zajištěn v Příjímacím středisku Zastávka poté, kdy byl do tohoto zařízení odeslán ze zařízení v Kostelci. Také má za to, že se žalovaná nedostatečně vypořádala se změnou zdravotního stavu žalobce. Oproti prvnímu rozhodnutí o zajištění, kdy nebyly žádné známky o zdravotních problémech žalobce, se situace změnila a ze zprávy, kterou soud přečetl, je zřejmé, že v současné době není žalobce schopen pobývat v žádném příjímacím středisku, neboť je hospitalizován a po propuštění nebude schopen transportu do Zástupce žalobce trval na tom, že se žalovaná měla mnohem důkladněji a podrobněji zabývat důvody pro prodloužení zajištění žalobce. Žalobce se nikde neskrýval, ke správním orgánům se dostavoval a na rozhodnutí o vyhoštění nereagoval, neboť stále dokola podával žádost o azyl. Kdyby žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla to, co v replice na žalobu, kde se věci zabývala podrobněji, tyto argumenty by zástupce žalobce neuváděl. Zástupce žalobce poté založil do spisu „výzva k úhradě I.“ a „vyúčtování vyplaceného finančního příspěvku ke dni 3. 4. 2017“ (obojí vydané Správou uprchlických zařízení, Pobytové středisko Kostelec nad Ohří), z nichž je dle zástupce žalobce patrné, že žalobce s příslušnými orgány řádně spolupracoval.

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., přičemž věc posuzoval na základě skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Mezi stranami není sporný skutkový stav, který je dokumentován ve správním spisu žalované, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel. Všechny žalobní námitky v zásadě míří k posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, a to i ve vazbě na posouzení, zda žalovaná řádně vyhodnotila možnost uložení zvláštních opatření podle §§ 123b a 123c zákona o pobytu cizinců.

Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud

a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek,

b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání,

c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění,

d) cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, nebo

e) je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.

Podle čl. 15 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“), nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navracení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případě, že

a) hrozí nebezpečí skrývání se nebo

b) dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje.

Jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění.

Dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, dostupné na www.nssoud.cz, „[d]ůvody zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, paušálně nevylučují možnost použití zvláštního opatření (§ 123b téhož zákona). Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou

republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).“

Z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu je tedy zjevné, v případě zajištění cizince dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze paušálně vyloučit uložení zvláštních opatření dle § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců a vždy je nutno přistoupit k posouzení, zda v daném případě je možno tato uložit.

Volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, mezi něž patří zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince. Při úvaze, zda uložení zvláštního opatření nebude zmařen výkon správního vyhoštění, je možno lišit situace, kdy je s cizincem teprve vedeno řízení o správním vyhoštění, a situace, kdy již cizinci bylo správní vyhoštění pravomocně uloženo, přičemž cizinec území České republiky neopustil, ačkoli k tomu byl na základě rozhodnutí o vyhoštění povinen. V prvně zmíněném případě není jisté, zda správní vyhoštění bude vůbec uloženo; správní orgán teprve na základě informací o dosavadním jednání cizince hodnotí, zda není dáno nebezpečí, že výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění bude cizincem mařen. Ve druhém případě je situace odlišná, neboť již existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se cizinec postavil ke své povinnosti opustit území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. takto rozsudek ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34, dostupné na www.nssoud.cz).

Jak správně dovodila žalovaná v napadeném rozhodnutí, žalobci zvláštní opatření dle §§ 123b a 123c nebylo možno uložit, neboť měl v minulosti vydány celkem tři rozhodnutí o správním vyhoštění (součástí správního spisu), které nerespektoval a z území nevycestoval, existuje zde tedy vysoká míra pravděpodobnosti, že výkon rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 1. 1. 2015 na dobu 5 let by byl opět zmařen. Zároveň žalobce žalované neoznámil, zda na území České republiky má nějakou adresu, čímž nemohl naplnit povinnost dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, dle něhož zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly. Stejně tak žalovaná nemohla přistoupit k písm. b) citovaného ustanovení, který stanoví, že zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území, neboť žalovaná nemohla zjistit, zda žalobce disponuje finančními prostředky. Taktéž je zde velmi nepravděpodobné, s ohledem na skutečnost, že žalobce ve třech případech

rozhodnutí o správním vyhoštění nerespektoval, že by se žalobce osobně hlásil policii v době policií stanovené, jak ukládá písm. c) téhož ustanovení.

Dle soudu taktéž nelze brát ku prospěchu žalobce skutečnost, že svou pobytovou situaci řešil dobrovolně poté, co se dozvěděl, že se na území České republiky již nachází nelegálně (po skončení soudního řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany), neboť žalobce podal již v pořadí pátou žádost o mezinárodní ochranu (předchozí čtyři mu byly zamítnuty). V tomto chování žalobce lze jednoznačně spatřovat účelovost takové žádosti, neboť v této neuvedl žádné nové skutečnosti (dokument „*Výzva k úhradě I.*“ vydaný Správou uprchlických zařízení Pobytového střediska Kostelec nad Orlicí tak za novou skutečnost toliko považovat nelze). Navíc si žalobce musel být vědom předcházejících správních řízení, jež vyústily v rozhodnutí o vyhoštění žalobce. Bylo tak jeho povinností se patřičně zajímat o probíhající řízení o poslední žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.

Žalobcem předložené důkazy „*Výzva k úhradě I.*“ a „*Vyúčtování vyplaceného finančního příspěvku ke dni 3. 4. 2017*“ nevypovídá nic o tom, že by žalobce měl v plánu respektovat rozhodnutí o vyhoštění a z území České republiky vycestovat. I kdyby tyto písemnosti měly prokázat, že žalobce s předmětnými orgány v minulosti spolupracoval, nutno opět poukázat na skutečnost, že žalobce žalované nesdělil adresu svého pobytu a zda disponuje finančními prostředky, z čehož je možno dovodit, že v řízení o zajištění žalobce se žalovanou nedostatečně spolupracoval.

Stejně tak je nedůvodná námitka žalobce, že se žalovaná nezabývala zdravotním stavem žalobce. V napadeném rozhodnutí je uvedeno, že žalovaná kontaktovala ošetřující lékařku žalobce, jež sdělila, že předpokládaná doba léčení je asi 3 měsíce, proto žalovaná mj. prodloužila dobu zajištění žalobce o 90 dní. Tuto skutečnost žalobce nezpochybnil, pouze uvedl, že po 90 dnech zajištění nebude naplněn účel zajištění. Toto však z ničeho nevyplývá, neboť v případě zlepšení zdravotního stavu žalobce bude přistoupeno k realizaci jeho vyhoštění, jež bude s ošetřujícím lékařem konzultováno. Pokud by přece jen vyhoštění z důvodu špatného zdravotního stavu žalobce nebylo možné, musí být žalobce propuštěn. S ohledem na předpokládanou dobu léčení stanovenou ošetřující lékařkou je však nyní předčasné předpokládat nenaplnění účelu zajištění žalobce.

Je sice pravdou, že se žalovaná ke zdravotnímu stavu vyjádřila stručně, kdy pouze odkázala na sdělení ošetřující lékařky, dle soudu však takové zdůvodnění bylo dostačující. Pokud ošetřující lékařka usoudila přibližnou délku léčení žalobce v trvání 3 měsíců, nezbyvalo žalované než toto přijmout jako stěžejní dobu léčení, neboť sama žalovaná není odborně způsobilá toto posoudit. Pokud žalobce poukazoval na to, že kdyby se žalovaná v napadeném rozhodnutí ke zdravotnímu stavu vyjádřila tak jako v replice k žalobě, považoval by to za dostačující, je nutno připomenout, že napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 25. 6. 2017 a žalovaná pak pouze sdělila, jaký byl její postup po dni 26. 7. 2017. Žalovaná tak nemohla tyto skutečnosti zahrnout do napadeného rozhodnutí.

Žalobcem citované ostatní rozsudky Nejvyššího správního soudu na věc přímo nedopadají, neboť v nyní posuzovaném případě se žalovaná možností uložení zvláštních opatření zabývala a přezkoumatelným způsobem odůvodnila, z jakých důvodů k nim v případě žalobce nelze přistoupit.

V. Závěr a náhrada nákladů řízení

Ze shora uvedeného vyplývá, že žalobní námitka po posouzení soudem není důvodná a soud proto žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ani jejich přiznání nepožadovala) a žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. srpna 2017

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně